

EXPUNERE DE MOTIVE

Majoritatea orașelor mari din România au câte un centru istoric, zone construite pe care autoritățile locale și cele centrale urmăresc să le păstreze pentru a reconfirma identitatea culturală, istorică a locului respectiv.

Dincolo de aspectele juridice - cine finanțează reabilitările respective, care sunt instituțiile responsabile cu aprobarea, clasa de încadrare a imobilului, termenele de execuție etc. -, există o serie de reglementări importante care trebuie respectate din perspectiva modului în care sunt realizate lucrările. Acestea sunt emise în general de autoritățile locale și au în vedere atât legile existente, cât și specificul orașului - epoca în care au fost construite clădirile sau în care acestea au căpătat forma de referință, stilul arhitectonic, viziunea de ansamblu, mesajul pe care doresc să îl transmită cetățenii, rolul în cadrul circuitului turistic și așa mai departe.

Trebuie spus de la început că fondul construit al zonelor istorice este rezultatul evoluției în timp, o decizie importantă fiind cea referitoare la cât și ce se păstrează, evitându-se pe cât posibil soluțiile radicale, deoarece de cele mai multe ori ele presupun pierderi majore de substanță originală, un lucru ce provoacă transformări irecuperabile. De asemenea, reabilitarea optimă a clădirilor istorice trebuie să ia în calcul, pe lângă considerentele estetice, necesitățile determinate de starea structurii de rezistență a clădirilor, de fizica construcțiilor și de instalațiile tehnice. După reabilitare, monumentul istoric se utilizează numai în scopuri compatibile cu destinația sa inițială.

Pentru a ajunge la forma originală, eliminând intervențiile ulterioare parazitare, se folosesc orice surse aflate la dispoziție, de la planuri originale și fotografii de epocă, la mărturii scrise, istorice sau literare, în cazuri excepționale. În lipsa unor dovezi referitoare la clădirea în cauză, se folosesc mărturii despre alte clădiri din zonă, cu un înalt grad de specificitate.

Prevederile legale excesive și aproape deloc respectate, durata de timp foarte mare pentru eliberarea avizelor, lipsa specialiștilor și prețurile exorbitante sunt piedici pe care un proprietar de monument istoric trebuie să le treacă pentru a putea începe procesul de restaurare/reabilitare.

Având în vedere cele mai sus menționate, consider că se impune modificarea *Legii nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții*, în sensul ca, pe lângă construcțiile cu caracter special având destinația de unități sanitare, *și la construcțiile cu caracter special având destinația de unități de învățământ care sunt monumente istorice, amplasate în zone de protecție a monumentelor și în zone construite protejate, stabilite potrivit legii*, să poată fi executate fără autorizație de construire lucrări care nu modifică structura de rezistență și/sau aspectul arhitectural al construcțiilor de finisaje interioare și exterioare, reparații și înlocuiri de tâmplărie interioară și exterioară, dacă se păstrează forma, dimensiunile golurilor și tâmplăriei, reparații la acoperișuri, învelitori sau terase, atunci când nu se schimbă forma acestora și materialele din care sunt executate, reparații și înlocuiri la pardoseli și la instalațiile interioare.

Față de cele prezentate, vă supunem spre dezbateră și adoptare prezenta propunere legislativă.

INIȚIATOR:

ANGELICA FĂDOR

Grup parlamentar al PNL

INIȚIATORII

**Propunerii legislative pentru modificarea art.11 alin.(3) din Legea nr.50/1991
privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**

Nr. crt.	Nume și prenume	Semnătură
1.	Fedor Angelescu	
2.	ROMAN FEORIN	
3.	Dobos Victor Paul	
4.	Ioan Balan PNL	
5.	Giurgiu Niclas	
6.	Gabriel Tudorache	
7.	LEORGANU LAURENTIU DAN	
8.	Keius Lucian	
9.	IONITA MIHAILA	
10.	BUICAN CRISTIAN	
11.	Stefan G. G. G.	
12.	PORETA GEBAR	
13.	Mihailoel G. G. G.	
14.	Robert SIGHIARTAU - PNL	
15.	PAVEL POPESCU	
16.	ROMANESCU CRISTINEL - PNL	
17.		
18.		
19.		
20.		